

El consum per càpita d'aigua a la costa cau un 60% en 15 anys

Una tesi conclou que «més concentració de places hoteleres no implica més consum hídric» · Dos grups privats gestionen el servei d'abastament de 18 pobles de la Costa Brava

El 1997 el consum d'aigua per càpita als 22 municipis de la Costa Brava s'aproximava als 600 litres per persona de mitjana, segons dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya (Idescat) i de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA). Tretze anys després, el 2010, i a pesar d'un augment notable de la població censada (fins als 250.000 habitants), el consum d'aigua queia a 200 litres per persona i dia, un decrement de més del 60%. Una tendència que, afirma Ariadna Gabarda Mallorquí en la tesi doctoral *Canvis recents en el consum i la gestió de l'aigua en espais turístics. El cas de la Costa Brava*, defensada a la UdG el 2016, converteix la costa gironina en «un bon exemple de regió que ha prioritzat amb efectivitat programes d'estalvi d'aigua».

En els últims quinze anys, sosté Gabarda, «el consum per càpita d'aigua ha disminuït, mentre ha augmentat el volum total d'aigua consumida», una «millor eficiència» que s'explica per «factors relacionats amb les innovacions tecnològiques i institucionals, la conscienciació ambiental [la sequera dels anys 2007-2008 hi hauria jugat un paper important], l'ús de recursos hídrics alternatius i la crisi econòmica i el preu de l'aigua».

En aquest context, i «a escala municipal», l'exhaustiu treball acadèmic de recerca determina que «els consums per càpita d'aigua tendeixen a ser més alts quan més proporció de sòl urbà de baixa densitat presenta un municipi». En altres paraules, «una concentració més alta de places hoteleres o de càmping no implica forçosament més consum hídric municipal». La recerca fa una anàlisi particular del cas de Lloret de Mar, població que concentra el 46% de les places hoteleres de la Costa Brava: els establiments amb «més capacitat, tant en termes de places hoteleres com de dimensions de les zones aquàtiques», tendeixen a «consumir menys aigua per càpita que la resta», uns resultats que «aporten nous elements de debat al voltant dels beneficis i perjudicis de les destinacions turístiques de masses amb una elevada densitat urbana i verticalitat». A Lloret, apunta el document, «l'íncentiu principal que explica la implantació de mesures d'estalvi hídric [com les impulsades a l'hotel Samba] està relacionat amb la reducció dels costos econòmics».

Des d'una perspectiva històrica, Gabarda identifica «quatre grans períodes» en l'evolució del sanejament de les aigües residuals urbanes de la Costa Brava. De mitjans del segle XX fins al 1980, el turisme va fer créixer el consum i això va derivar en «un increment considerable d'aigües residuals, que fins llavors no eren tractades sinó que directament abocades als rius i/o al mar». Amb el naixement, l'any 1971, del Consorci de la Costa Brava (CCB) les institucions locals van «voler posar fi a aquest descontrol». Aleshores van desplegar el Pla d'Infraestructures d'Aigües Residuals, que va començar a donar els primers resultats a partir de 1980, amb els «primers signes de millora», sobretot en platges i zones de bany. Del 1993 al 2008, apunta la tesi doctoral, el

model de gestió es va centralitzar i la Generalitat va assumir el rol que fins llavors havia desenvolupat el CCB. La darrera etapa que identifica la recerca va del 2008 fins a l'actualitat: en aquest interval temporal, «la crisi de l'administració pública i la forta contenció pressupostària han forçat la Generalitat a iniciar alguns processos de privatització de serveis relacionats amb la gestió de l'abastament i el sanejament hídrics».

D'aquesta manera, dels 22 municipis «només un», Castelló d'Empúries (Empuriabrava exclosa) aplica una gestió 100% pública d'aquests serveis; en tres més, Blanes, Mont-ras i Palamós, s'opta per un sistema mixt, mentre que els ajuntaments de les 18 localitats restants han concedit la gestió de l'abastament i el sanejament a empreses privades vinculades a dos grans grups multinacionals: Aqualia, filial de Fomento de Construcciones y Contratas (FCC), i Sorea, filial d'Agabar, del grup Suez.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2017/06/19/consum-capita-daigua-costa-cau/852410.html?utm_source=rss